

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2To/47/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1518010671
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Magdaléna Blažová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1518010671.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Magdalény Blažovej a sudcov JUDr. Petra Štífta a JUDr. Zuzany Molnárovej, v trestnej veci obžalovaného M. A., pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. b/, písm. c/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. a/ Tr. zák., o odvolaní prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava V proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V z 29.11.2018, sp. zn. 4T/69/2018, na verejnom zasadnutí konanom 20. júna 2019, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), písm. e), ods. 2 Trestného poriadku z r u š u j e sa napadnutý rozsudok v celom výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa obžalovanému

M. A., nar. XX.XX.XXXX v N., trvale bytom F. 2, N., t.č. vo väzbe v ÚVV a ÚVTOS Bratislava od 28.05.2018

u k l a d á

Podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 36 písm. l), písm. n), Trestného zákona, § 37 písm. m/ Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 3, ods. 5 Trestného zákona a § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona (per analogiam) trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona sa obžalovaný na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona súd ukladá obžalovanému trest prepadnutia veci, a to jeden kus bundy značky T., čiernej farby so štrikovanými rukávami.

Podľa § 60 ods. 5 Trestného zákona sa vlastníkom prepadnutej veci stáva štát.

V ostatných častiach zostáva napadnutý rozsudok nedotknutý.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava V z 29.11.2018 sp. zn. 4T/69/2018 bol obžalovaný M. A. uznaný za vinného zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. b/, písm. c/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. a/ Tr. zák., na tom skutkovom základe, že:

dňa 13.01.2018 po predchádzajúcej vzájomnej dohode obv. O. H., ktorý je stíhaný v samostatnom konaní ako vodič, spolu s obv. M. A. ako spolujazdcom, na osobnom motorovom vozidle značky VW B.,

striebornej farby ev. č. BL- XXX PL a obv. A. C., ktorý je taktiež trestne stíhaný v samostatnom konaní na inom motorovom vozidle zn. VW B., striebornej farby, nezisteného evidenčného čísla nasledovali poškodenú V. N. od herne F. Y. Y. v N., ktorá sa nachádza v N. na P. námestí do OC V. v N. na I. ulici č. XX, kde obv. A. C. pokračoval na vozidle smerom na parkovisko na H. nábreží v N. a obv. O. H. a obv. M. A. naďalej nasledovali poškodenú V. N. až do garáží OC V., kde v čase medzi 19:55 hod. a 20:05 hod. obv. M. A. vystúpil z vozidla z miesta spolujazdca v podzemných garážach OC V. nachádzajúcich sa pod budovou H., v parkovacom sektore A-zelená a v blízkosti stĺpu, ktorý je označený „A7“ pristúpil k poškodenej V. N., ktorá stála pri zadnej časti tam zaparkovaného motorového vozidla značky Y. I., modrej metalízy, ev. č. BL-XXX HL, nastriekal jej kaserom do tváre slzotvorný plyn, načo sa poškodená V. N. k nemu otočila chrbtom, následne ju sotil, po čom poškodená V. N. narazila do spätného zrkadla vozidla, potom ju stiahol na zem k prednej časti vozidla a počas toho, ako kľáčala a kričala slová „pomoc, pomoc“ jej ľavou rukou zakryl ústa a pravou rukou jej zobral 1 ks koženú kabelku značky C., typ Y., tmavo-modrej farby o rozmere 25cm x 15cm x 5cm, zakúpenú v mesiaci júl 2017 za sumu 350,-€, spolu s obsahom finančnej hotovosti v rôznych nominálnych hodnotách v celkovej výške 13.313,-€ zabalenú v eurobale, lks mobilný telefón značky Z. B. S6 I. black, čierno-striebornej farby, L.: XXX XXX XXX XXX XXX X v tmavo-modrom koženom obale, v hodnote 750,-€, spolu s lks SIM kartou k číslu XXXX XXX XXX, lks mobilný telefón značky Z. B. S4 mini, bielej farby L.: XXX XXX XXX XXX XXX v hodnote cca 250,-€, spolu s lks SIM kartou k číslu XXXX XXX XXX, 2ks kľúče nezisteného typu a značky, lks dámsku koženú peňaženku značky C., ružovej farby, zapínateľnú na zips po jej celom obvode, o rozmeroch 18 cm x 10 cm x 5 cm, zakúpenú v mesiaci júl 2017 za sumu 150,-€, v ktorej sa nachádzal lks občiansky preukaz číslo C lks vodičský preukaz číslo N lks kartičku poistenca S., lks kartička euro poistenia VZP, lks platobná karta Primá banka, neznámeho čísla, lks platobnú kartu ČSOB, neznámeho čísla, lks platobnú kartu F. bank, neznámeho čísla, všetky doklady a platobné karty na meno poškodenej, lks euro bankovka v hodnote 50,-€, lks elektronické osvedčenie o evidencii číslo V od vozidla s evidenčným číslom BL-XXX HL, lks kartičku k poisteniu vozidla s evidenčným číslom BL-XXX HL, lks tankovacia karta P. nezisteného čísla, lks kartu Z., nezisteného čísla, rôzne zľavové kartičky a rôzne bločky, lks papierové osvedčenie o evidencii číslo A od vozidla s evidenčným číslom BL-XXX OI, ktorú mala poškodená prevesenú na pleci krížom cez telo, potom obv. M. A. nastúpil naspäť do osobného motorového vozidla zn. VW B. a následne spolu s obv. O. H. odišli na osobnom motorovom vozidle značky VW B., striebornej farby ev. č. BL-XXX PL na H. nábrežie v N., kde toto vozidlo zaparkovali a prestúpili do vozidla zn. VW B. striebornej farby, nezisteného evidenčného čísla, na ktorom ich tu čakal obv. A. C. a odišli na tomto osobnom motorovom vozidle na čerpaciu stanicu Z. v N. na V. D., kde si v tomto vozidle rozdelili odcudzené veci, čím uvedeným konaním spôsobili poškodenej spoločnosti Z. U., a. s., so sídlom ulica L. Z. číslo XXXX/XX, A., L.: XX XXX XXX škodu odcudzením finančnej hotovosti vo výške 13.313,-€ a poškodenej V. N., narodenej XX.XX.XXXX, trvalé bytom F. ulica číslo XXXX/X, N. celkovú škodu odcudzením vecí vo výške 1.800,-€ a škodu spôsobenú ako bolesť za spôsobené zranenia vo výške 400,-€ a taktiež jej spôsobili ujmu na zdraví a to natiahnutie deltového väzu pravého členkového kĺbu a pouúrazové začervenanie tváre a oboch rúk následkom útoku použitím neznámej chemickej látky v spreji, ktoré zranenia si vyžiadali celkovú dobu liečenia v trvaní 5-6 týždňov a poškodenej spoločnosti S. R. A., a. s., so sídlom N., A. cesta č. X škodu spôsobenú vynaloženými liečebnými nákladmi na ošetrovanie V. N. vo výške 495,33,-€. Za tento zločin bol obžalovaný odsúdený podľa § 188 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2, ods. 3, ods. 5 Tr. zák., § 36 písm. 1), písm. n) Tr. zák., § 37 písm. m) Tr. zák., § 39 ods. 2 písm. d), ods. 3 písm. d), ods. 4 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov a 6 (šesť) mesiacov. Podľa § 48 odsek 2 písmena b) Trestného zákona súd zaradil obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Tr. zák. súd uložil obžalovanému trest prepadnutia veci a to jeden kus bundy značky T., čiernej farby so štrikovanými rukávami. Podľa § 60 ods. 5 Tr. zák. sa vlastníkom prepadnutej veci stáva štát. Podľa § 73 ods. 2 písm. d), § 74 ods. 1 Tr. zák. súd uložil obžalovanému ochranné protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou. Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd zaviazal obžalovaného k náhrade škody poškodenej spoločnosti Z. lotérie, a.s. so sídlom X. L. Z. XXXX/XX A., L.: XXXXXXXX vo výške 13,313 eur a poškodenej spoločnosti S. zdravotnej poisťovni, a.s. so sídlom A. cesta 2, N. vo výške 495,33 eur. Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. súd odkázal poškodenú V. N., rod. A., nar. XX.XX.XXXX vo S., F. republika, trvalé bytom F. 9, N. s nárokom na náhradu škody na civilný proces. Proti rozsudku okresného súdu, čo do výroku o treste podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava V, a to priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní (č.I.

543), ktoré odvolanie bližšie písomne odôvodnil podaním doručeným Okresnému súdu Bratislava V 14.02.2019 (č.l. 556-560)..

V písomných dôvodoch odvolania uviedol, že rozhodnutie súdu vo výroku o vine považuje za zákonné v celom rozsahu. Vo výroku o treste považuje rozhodnutie súdu za nezákonné, čo do výšky uloženého nepodmienečného trestu, ako aj samotnej aplikácie ustanovenia § 39 ods. 2 písm. d), 4 Tr. zák. a to z nasledovných dôvodov :

Podľa § 34 ods. 1 Trestného zákona má trest zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí tiež podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

Podľa § 34 ods. 4 Trestného zákona súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Z odpisu registra trestov je zrejmé, že obžalovaný M. A. bol v minulosti celkom sedem krát súdne trestaný, naposledy rozsudkom Okresného súdu Bratislava V, sp. zn. 4T 38/14, zo dňa 26.05.2014 s tým istým dňom právoplatnosti pre zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 odsek 1 písmeno c, d) Trestného zákona na trest odňatia slobody v trvaní 2 roky a šesť mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, z ktorého výkonu bol prepustený dňa 22.08.2017.

Z uvedeného teda vyplýva, že obžalovaný M. A. sa žalovaného trestného činu dopustil krátko po vykonaní tohto trestu, pričom v tomto prípade sa jedná o mimoriadne závažnú trestnú činnosť násilného charakteru, spáchanú viacerými osobami, (čo mimochodom absentuje v kvalifikačnej vete výroku rozsudku, hoci zo skutkovej vety a právnej vety je to zrejmé), na mieste verejnosti prístupnom - podzemnom parkovisku, pred viacerými očitými svedkami, nesúcu prvky istej organizovanosti a koordinácie, spočívajúcu v predchádzajúcom rozdelení úloh o sledovaní poškodenej V. N. na pre tento účel ukradnutom aute, až do miesta jej lúpežného prepadnutia, potom samotný fyzický útok voči nej spôsobiaci jej zranenie, odcudzenie firemných peňazí, jej osobných vecí a následný únik z miesta činu. Vzhľadom na charakter spáchanej trestnej činnosti, ako aj osobu obvineného, má zato, že mimoriadne zníženie trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby v danom prípade nie je v súlade s ustanoveniami § 34 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. a ani samotná aplikácia ustanovenia § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Tr. zák. neprichádza v danom prípade do úvahy.

Zároveň je potrebné uviesť, že samotné zdôvodnenie aplikácie mimoriadneho zníženia trestu súdom je arbitrárne. Okresný súd žiadnym spôsobom neodôvodnil svoje úvahy, ktoré ho viedli k záveru o možnosti mimoriadneho zníženia trestu pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby (resp. tieto úvahy sú v zásade obmedzené výlučne na konštatovanie, že obžalovaný urobil vyhlásenie, oľutoval svoje konanie a napomáhal súdu). Nie je zrejmé, z čoho súd vychádzal keď dospel k záveru, že práve u obžalovaného M. A. sú splnené podmienky na použitie inštitútu mimoriadneho zníženia trestu.

Súd oprel svoje právne úvahy pri ukladaní trestu a hlavne pri aplikácii ustanovenia § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona o stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR z 27.06.2017 č. Tpj 55/2016, podľa ktorého ak možno páchatel'ovi trestného činu pri uzatvorení a schválení dohody o vine a treste mimoriadne znížiť trest podľa § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona, teda v situácii vopred dohodnutého trestu, možno (teda nie obligatórne) toto ustanovenie per analogiam a pri použití argumentu "a minori ad maius" (od menšieho k väčšiemu) použiť aj v prípade uznania viny podľa § 257 ods. 1 písm. b), c) Trestného poriadku (po prijatí takého vyhlásenia súdom), keďže páchatel' (procesné ako obžalovaný) neodvolateľne prijal všetky právne účinky uznania viny bez toho, aby bolo akýmkoľvek spôsobom predznamenané rozhodnutie súdu o druhu a o výške uloženého trestu.

V prvom rade je potrebné uviesť, že samotná argumentácia "a minori ad maius" (teda od menšieho k väčšiemu) patrí do širokej skupiny tzv. argumentov logického a rétorického výkladu práva a spadá do podskupiny Argumentum a fortiori (a potiori), kde takisto patrí tzv. kontra argument a maius ad minori (teda od väčšieho k menšiemu). Tzv. logický výklad práva používa zásady a pravidlá logiky pri objasňovaní zákona. Argument a fortiori („argument zo silnejšieho dôvodu“) je jeden z módov analogického usudzovania. Jeho základná forma znie: „ak platí x, o to viac musí platiť y“, pričom x a y zdieľajú nejakú spoločnú vlastnosť v rôznom stupni intenzity (x menej, y viac). Argument a fortiori má dve základné podoby: a) a maiori ad minus (od väčšieho k menšiemu), b) a minori ad maius (od menšieho k väčšiemu).

Podľa tohto výkladu sa dá vo všeobecnosti uviesť, že ak je určité konanie zakázané, tým skôr bude zakázané konanie rovnakej kvality, ale väčšej intenzity (a minori ad maius). Inak povedané zákaz konania menej závažného logicky predpokladá zákaz konania závažnejšieho.

Ak reguláciou chránime práva nejakého subjektu pred hrozbou ich obmedzovania zo strany iného subjektu, tak účelom zákona bude aj ochrana pred potenciálnym adresátom, ktorý ohrozuje svojou povahou recipienta ešte viac. Ak teda zákon reguluje isté konanie, ktoré vo svojom znení vo všeobecnosti opisuje, v rámci logického uvažovania musí regulovať aj konanie viac závažné, prípadne iné, ktoré svojou podstatou zákonom predpokladané konanie kopíruje, avšak má závažnejšiu intenzitu.

Opakom tohto argumentu je argument a maiori ad minus (od väčšieho k menšiemu), podľa ktorého ak je určité konanie dovolené, tým skôr bude dovolené konanie rovnakej kvality, ale nižšej intenzity. Inak povedané ak niečo platí pre určitú skupinu, musí to logicky platiť aj pre jej podskupinu.

Je potrebné uviesť, že inštitút tzv. analógie (per analogiam), ktorej účelom je vyplniť medzeru zákona, teda vyriešiť prípady, ktoré zákonodarca nepredvídal, a preto neupravil, prípadne rýchlo reagovať na nové kultúrne, spoločenské a iné zmeny a požiadavky, ktoré v čase, kedy došlo k tvorbe zákonnej normy ešte neboli známe ani badateľné. Takisto sa dá uviesť, že analógiou sa vyplní medzera zákona, teda, že určité konanie, ktorého znaky nie sú v zákone uvedené a popísané sa subsumuje (podradzuje) pod zákonné ustanovenie, ktoré upravuje iný podobný prípad.

Analógiou sa teda v zmysle právne logického postupu upravujú javy, na ktoré zákon nereaguje a napriek tomu je prítomná potreba ich riešenia. Preukázanie existencie samotnej objektívnej potreby, teda dôvodnosti použitia inštitútu analógie, musí byť takisto zrejmy. Táto potreba musí byť do určitej miery všeobecne prítomná a jej nutnosť musí byť zrejma.

V žiadnom prípade sa však analógia nemôže vzťahovať na javy a skutočnosti, ktoré sú zákonnou normou priamo upravované a predpokladané a z jej znenia je celkom zrejmé, akým spôsobom sa na konkrétnu skutočnosť alebo jav bude nahliadať a ako sa v má v týchto prípadoch postupovať. Uplatňovanie analógie v týchto prípadoch je možné označiť za určité nerešpektovanie ducha zákona, nakoľko takáto analógia musí logicky ponúkať riešenia iné, než aké predpokladá zákon a iné než aké boli predpokladané samotným zákonodarcom. Takýto postup môže viesť aj k určitému druhu svojvoľnosti výkladu práva, teda nahrádzaniu zákonom stanoveného postupu postupom iným.

S poukazom na vyššie uvedené sa nie je možné s argumentáciou súdu v žiadnom prípade stotožniť, nakoľko je založená na nesprávnom ako logickom, tak aj právom posúdení možnosti použitia ustanovenia § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona, pričom poukazovanie na akúkoľvek analógiu je neprípustné. Takisto mám za to, že právna argumentácia a minori ad maius (teda od menšieho k väčšiemu) v tomto prípade nemá logické opodstatnenie, nakoľko upravuje celkom iné javy.

K použitiu analógie je potrebné uviesť, že v tomto prípade neexistuje žiadny dôvod sa nad jej použitím vôbec zamýšľať, nakoľko v uvedenom prípade absentuje jednak existencia akejkolvek medzery zákona (zákon jasne a absolútne presne definuje za akých podmienok možno použiť ust. § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona) a zároveň ani v nekonkrétnych kontúrach nie je známa samotná potreba, teda nutnosť (naliehavý právny záujem) použiť akúkoľvek analógiu.

Trestný zákona veľmi explicitne v ust. § 39 Trestného zákona definuje, kedy a za akých podmienok je možné u páchatel'a použiť inštitút mimoriadneho zníženia trestu a táto definícia nepripúšťa žiaden iný výklad.

Najvšeobecnejšia zásada použitia inštitútu mimoriadneho zníženia trestu odňatia slobody je daná ust. § 39 ods. 1 Trestného zákona. Toto ustanovenie hovorí, že ak súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatel'a má za to, že by použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatel'a neprímerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania, možno páchatel'ovi uložiť trest aj pod dolnú hranicu trestu ustanoveného týmto zákonom.

Následne ustanovenia § 39 v ods. 2 Trestného zákona opisuje ďalšie (špeciálne) podmienky, za akých je možné mimoriadne znížiť trest, pričom v písm. d) uvádza, že takýto postup je možný v konaní o dohode o uznaní viny a prijatí trestu. Je zrejmé, že v tomto prípade na mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody nie je potrebné vyhodnocovať podmienky uvedené v ustanovenia § 39 ods. 1 Trestného zákona, nakoľko samotná existencia a splnenie podmienok na konania o dohode o vine a treste je dôvodom na zníženie trestu pod dolnú hranicu zákonom stanovenej sadzby. Mimoriadne znížiť trest odňatia slobody však súd nemôže v akomkoľvek rozsahu.

Maximálnu možnú mieru mimoriadneho zníženia totiž upravuje ustanovenie § 39 ods. 3 Trestného zákona a dopĺňa ho ustanovenie § 39 ods. 4 Trestného zákona, kde je jasne definované, že v konaní o dohode o vine a treste je možné uložiť trest odňatia slobody znížený o jednu tretinu pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby a v prípade taxatívne vymedzených trestných činov uvedených v

odseku 3 písm. d) trest odňatia slobody kratší ako dva roky, ak je v osobitnej časti tohto zákona dolná hranica trestnej sadzby aspoň päť rokov.

V prípade, ak sú splnené podmienky ust. § 39 ods. 1, ako aj ust. § 39 ods. 2 písm. d) Trestného zákona kumulatívne, pričom prokurátor vyhodnotí, že použitie ust. § 39 ods. 1 Trestného zákona je pre páchatela priaznivejšie, jednoducho nezačne konanie o dohode o vine a treste a na páchatela podá obžalobu.

Je teda zrejmé, že na aplikáciu ust. § 39 Trestného zákona ako celku nie je nutné použiť akúkoľvek analógiu, nakoľko nie je prítomná ani medzera v zákone ani iná potreba (iný jasne definovateľný právny záujem). Toto ustanovenie veľmi jasne definuje kedy, akým spôsobom a za akých podmienok je možné inštitút mimoriadneho zníženia trestu aplikovať.

Takisto je úplne zrejmý úmysel samotného zákonodarcu, ktorý spočíval v tom, aby boli osoby, ktoré splnia podmienky na konanie o dohode o vine a treste zvýhodnené pred osobami, ktoré takého podmienky nespĺňajú. Nakoľko sa jednalo o celkom nový inštitút, zákonodarca ho mal úmysel koncipovať tak, aby bol pre páchatelov atraktívny. Atraktívnym sa mal stať aj pre samotné orgány činné v trestnom konaní a súdy, ktoré by do určitej miery časovo aj materiálne odbremeňovala, nakoľko by im odpadla povinnosť vykonať dokazovanie v takom rozsahu, ako predtým. Úloha súdu sa v tomto prípade zúžila výhradne na preskúmanie zákonnosti a primeranosti dohodnutého trestu a na preskúmanie možnej prítomnosti závažného porušenia procesných predpisov, najmä porušenia práva na obhajobu.

Slovenská trestno-právna teória považuje inštitút dohody o vine a treste za odklon v trestnom konaní pre jeho zjednodušenú formu, ktorý ale nie je alternatívou k potrestaniu, pretože pri jeho aplikácii dochádza k uloženiu trestu. Hlavnou podstatou dohody o vine a treste v podmienkach Slovenskej republiky je uzavretie obojstranne výhodnej dohody medzi prokurátorom na jednej strane a obvineným na strane druhej o spôsobe ukončenia trestnej veci, pričom takáto dohoda podlieha schváleniu súdu.

S poukazom na vyššie uvedené zákonodarca dôležité postavenie pri uplatňovaní inštitútu dohody o vine a treste priznal prokurátorovi (pánovi prípravného konania a zároveň „zástupcovi štátnej moci“), ktorý celé „dohodovacie konanie“ tzv. riadi a na súd podáva návrh na schválenie už uzatvorenej dohody o vine a treste. Prokurátor teda do určitej miery v konaní o dohode o vine a treste nahradil súd, nakoľko práve on je ten, kto definitívne stanovuje výšku dohodnutého trestu, pričom súdu zostala úloha výhradne prieskumná.

Jedná sa pritom o významné posilnenie právomocí a postavenia prokurátora v trestnom konaní, pričom je zrejmé, že presne taký bol aj zámer zákonodarcu. Je potrebné podotknúť, že samotné konanie o dohode o vine a treste je čisto procesno-právnym inštitútom, pričom jeho odzrkadlenie v hmotnoprávnej norme spočíva výhradne v ust. § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona.

Procesný postup je upravený v ust. § 232 a § 233 Trestného poriadku (vzťahuje sa na prípravné konanie) a následne v ust. § 255 ods. 3 a § 331 až 335 Trestného poriadku (konanie pred súdom).

Je zrejmé aj to, že úmysel zákonodarcu spočíval v tom, aby sa čo možno najväčší počet trestných vecí ukončil „dohodou“ v prípravnom konaní a páchatel, ktorý takýto postup nevyužije automaticky stráca možnosť využitia inštitútu mimoriadneho zníženia trestu podľa § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona. Súd v tomto prípade mal byť len akousi formou garancie dodržiavania zákonnosti a primeranosti, ktorá spočívala v schválení dohody, prípadne jej odmietnutí. Je síce pravdou, že k začatiu konania o dohode o vine a treste môže dôjsť aj po podaní obžaloby a po začatí hlavného pojednávania, zákon však aj v tomto prípade priznáva najdôležitejšie postavenie prokurátorovi, nakoľko len ten má právo takého konanie začať a realizovať. Bez jeho súhlasu ku konaniu o dohode o vine a treste dôjsť v žiadnom prípade nemôže.

Nakoľko v konaní o dohode o vine a treste zákon priznáva takmer výlučné a rozhodujúce postavenie osobe prokurátora, je zákonite a logicky len on osobou, ktorá môže rozhodnúť o použití ustanovení § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona, vyhodnotiť jeho opodstatnenosť ako aj celkový rozsah takého mimoriadneho zníženia trestu. Takisto je výhradne na jeho uvážení, či vôbec k uplatneniu inštitútu dohody o vine a treste pristúpi a ak áno, či pri dohadovaní o výške trestu vôbec použije ustanovenie § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona.

Vyššie uvedené skutočnosti jasne vyplývajú zo znenia ako aj z filozofie a celej koncepcie trestno-právnych predpisov, pričom nie je zrejmé, z akého dôvodu by táto koncepcia mala byť ponímaná a vykladaná inak a hlavne z akého dôvodu by si ma! jej výklad žiadať použitie akejkoľvek analógie s inými inštitútmi. Konanie o dohode o vine a treste je osobitným a špecifickým spôsobom konania, pričom bezdôvodné spájanie a hľadanie analógií s inými inštitútmi, bez akéhokoľvek dôležitého právneho záujmu, je neprípustné.

Hľadanie dôležitého právneho záujmu v tom, že súd vlastne účelovo zrovnoprávni priznanie v konaní o dohode o vine a treste a vyhlásenie o vine podľa § 257 ods. 1 písm. b), písm. c) Trestného poriadku, vnímam ako neprímeraný výklad zákona v prospech páchatel'a trestného činu. Každá stíhaná osoba

predsa musí jednoznačne vedieť, aký trest jej v prípade preukázania trestnej činnosti hrozí a aké sú zákonné možnosti na to, aby jej mohol byť uložený trest pod dolnú hranicu zákonom stanovených trestných sadzieb. V prípade, že túto možnosť nevyužije, neexistuje žiaden dôvod na to, aby bola takáto osoba opätovne rovnako zvýhodňovaná po druhýkrát.

V prípade, že ustanovenie § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného poriadku bude môcť v prípade splnenia určitých špecifických podmienok aplikovať aj samotný súd, jedná sa celkom zjavne o popretie celého kontextu inštitútu konania o dohode o vine a treste a akési svojvoľné vynechania prokurátora (pána prípravného konania a zástupcu štátu) s procesu určovania výšky a druhu trestu. Takisto sa dá uviesť, že týmto stráca samotné konanie o dohode o vine a treste akýkoľvek zmysel, nakoľko páchateľ nebude žiadnym spôsobom motivovaný začať takéto konanie iniciovať a zároveň dáva možnosť páchateľovi trestného činu určitým spôsobom „manévrovať“ so svojim priznaním až do štádia konania pred súdom, teda do štádia, kedy je dokazovanie už dokončené a on má možnosť vyhodnocovať silu dôkazov vo svoj neprospech, či vo svoj prospech. Takýto postup je absolútne v rozpore s celou filozofiou konania o dohode o vine a treste, ako zjednodušenej formy trestného konania, nakoľko síce do určitej miery odbremeňuje súd, avšak žiadnym spôsobom neodbreňuje prípravné konanie, teda konanie, kde sa primárne vykonáva zaisťovanie dôkazov.

Ďalej je v kontexte vyššie uvedeného potrebné sa vyjadriť k použitiu tzv. logického právneho argumentu "a minori ad maius". Jeho aplikácia je v tomto prípade veľmi nejasná a nezrozumiteľná.

Ako bolo vyššie uvedené, tento logický právny argument poukazuje na to, že ak je určité konanie zakázané, tým skôr bude zakázané konanie rovnakej kvality, ale väčšej intenzity (a minori ad maius).

Inak povedané, zákaz konania menej závažného logicky predpokladá zákaz konania závažnejšieho. Jedná sa teda o tzv. zákazovo vymedzený logický argument, podľa ktorého ak je určitý negatívny jav nedovolený, nemôže byť logicky dovolený negatívny jav závažnejší. Nie je zrejmé, na aké negatívne javy súd v tomto prípade poukazuje, a teda logicky ani nie je zrejmé, ktorý z týchto javov vníma ako závažnejší a ktorý ako menej závažný. Už vôbec nie je zrejmé, čo má tento argument spoločné s procesno-právnou úpravou postupu pri konaní o dohode o vine a treste a následným použitím ustanovenia § 39 Trestného zákona. V tomto prípade ako bolo vyššie uvedené mal súd na mysli, že ak môže byť použité ustanovenie § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona v konaní o dohode o vine a treste, môže byť automaticky použité aj pri vyhlásení obžalovaného v zmysle ustanovenia § 257 ods. 1 písm. b), c) Trestného poriadku, ktoré má podľa názoru súdu rovnaké účinky a malo by automaticky byť zvýhodnené rovnako ako priznanie obvineného pri konaní o dohode o vine a treste. Tento predpoklad však nemá žiadnu oporu v zákone a takisto nemá nič spoločné s argumentom "a minori ad maius".

Podčiarkuje, že v posudzovanom prípade ide v osobe obvineného M. A. o 7-krát súdne trestaného páchateľa, ktorý bol v roku 2014 naposledy odsúdený Okresným súdom Bratislava V pre zločin podľa § 172 ods. 1 písmeno c, d) Tr. zákona na súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 2 roky a šesť mesiacov so zaradením pre jeho výkon do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, ktorý vykonal 22.08.2017, pričom v čase kratšom ako 6 mesiacov od svojho prepustenia opätovne spáchal zločin, a preto som toho názoru, že aj táto okolnosť vzhľadom na spôsob spáchania trestného činu, jeho následok a osobu páchateľa mala súd viesť k záveru, že obžalovanému je dôvodné a primerané uložiť nepodmienečný trest odňatia slobody pri dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby pri aplikácii ustanovenia § 188 ods. 2, § 36 písm. l), n), § 37 písm. m), § 38 ods. 2 Tr. zák., t. j. vo výške minimálne 7 rokov, so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona. Súdom uložený trest vo výmere 5 rokov a šesť mesiacov rokov je tak potrebné vyhodnotiť ako nezákonný.

Na základe vyššie uvedených skutočností preto navrhol, aby Krajský súd v Bratislave ako odvolací súd s poukazom na § 321 ods. 1 písm. d), písm. e) ods. 2 Trestného poriadku napadnutý rozsudok Okresného súdu Bratislava V vo výroku o treste zrušil a v zmysle § 322 ods. 3 Trestného poriadku uložil obvinenému M. A. trest odňatia slobody v rozpätí od 7 do 12 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

K odvolaniu okresného prokurátora sa vyjadril písomne obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu, a to podaním doručeným Okresnému súdu Bratislava V 12.03.2019 (č.l. 561-562). Vo svojom písomnom vyjadrení uviedol, že ku skutku sa priznal sám, svoje konanie oľutoval a od počiatku trestného stíhania, teda nie pod ťarchou dôkazov, výrazne a aktívne napomáhal OČTK pri objasňovaní tejto trestnej činnosti, ktorú nielenže sám objasnil, ale predovšetkým usvedčil aj ostatných spolupáchateľov trestného činu, ktorí boli následne obvinení.

Podľa jeho názoru práve uvedené skutočnosti jednoznačne odôvodňujú použitie ustanovenia § 39 Tr. zák., pričom poukázal na stanovisko trestnoprávneho kolégia NS SR z 27.06.2017 sp. zn. Tpj 55/2016. Navrhol, aby odvolací súd odvolanie prokurátora ako nedôvodné zamietol.

Na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní prokurátora, prokurátor Krajskej prokuratúry v Bratislave uviedol, že sa pridrižiava písomne vypracovaných dôvodov odvolania podriadeného prokurátora a navrhol tomuto vyhovieť.

Obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu uviedol, že z pohľadu odvolania prokurátora navrhuje toto zamietnuť podľa § 319 Tr. por. Pridržiava sa svojho písomného vyjadrenia, nad rámec ktorého uviedol, že od počiatku trestného stíhania chcel obžalovaný s prokurátorom uzavrieť dohodu o vine a treste, čo mu však nebolo umožnené. Okrem toho od počiatku trestného stíhania sa obžalovaný k trestnej činnosti priznával, napomáhal túto objasniť a svoje konanie oľutoval.

Obžalovaný M. A. na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu sa pridržal prednesu svojho obhajcu s tým, že uviedol, že všetko ľutuje a pevne verí, že sa to už nebude opakovať.

Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací (§ 315 Tr. por.), primárne konštatoval prípustnosť podaného odvolania (§ 306 ods. 1 Tr. por.) a absenciu dôvodov na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 alebo ods. 3 Tr. por. a preto podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, riadiac sa pritom zásadou, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a dospel k záveru, že odvolanie prokurátora okresnej prokuratúry je dôvodné.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že povinnosťou odvolacieho súdu na základe revízneho princípu, determinovaným uvedeným ustanovením, je preskúmanie len tých výrokov, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie a preskúmanie správnosti konania, ktoré predchádzalo týmto napadnutým výrokom rozsudku. Výnimkou z uvedenej zásady a to, že odvolací súd musí prihliadnuť aj na chyby, ktoré síce odvolaním neboli vytýkané, ale ktoré sú takej povahy, že by odôvodňovali (po právoplatnosti rozsudku) podanie mimoriadneho opravného prostriedku, t.j. dovolania, avšak takéto chyby v danom prípade zistené neboli.

V nadväznosti na vyššie uvedené, ako aj vzhľadom k podanému odvolaniu prokurátora okresnej prokuratúry a z toho vyplývajúceho rozsahu prieskumnej povinnosti, odvolací súd nepreskúmaval výrok o vine, vrátane právneho posúdenia skutku, nakoľko konanie, ktoré týmto výrokom prvostupňového rozsudku predchádzalo bolo v súlade so zákonom.

Predovšetkým je potrebné uviesť, že obžalovaný M. A. urobil na hlavnom pojednávaní pred okresným súdom dňa 29.11.2018 vyhlásenie o priznaní viny podľa § 257 ods. 1 písm. b/ Tr. por. Senát krajského súdu preskúmal i zákonnosť postupu okresného súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o prijatí vyhlásenia obžalovaného a zistil, že v tomto smere konal okresný súd správne a neporušil žiadne procesné ustanovenia. Priznanie viny obžalovaným bolo teda prijaté súdom prvého stupňa v súlade so zákonom a stalo sa nemenným.

Ani krajský súd, podobne ako okresný súd, nemal dôvodné pochybnosti o skutkových tvrdeniach uvedených v obžalobe, a preto priznanie viny obžalovaným M. A., považoval za logický dôsledok dôkazného stavu zisteného a prezentovaného prokurátorom v obžalobe.

Logickým dôsledkom rozhodnutia súdu prvého stupňa o prijatí vyhlásenia obžalovaným, že je vinný, bol aj ďalší postup súdu, keď nevykonal dokazovanie v rozsahu priznanej viny.

Nakoľko na hlavnom pojednávaní pred okresným súdom nebolo vykonané dokazovanie súvisiace so skutkovými zisteniami obžaloby, nemohol ani krajský súd, ako súd odvolací preskúmavať, zasahovať, meniť, či prípadne spochybňovať skutkové zistenia a závery súdu prvého stupňa, prezentované vo výroku o vine v napadnutom rozsudku. Napokon odvolanie prokurátora okresnej prokuratúry smerovalo len proti výroku o treste odňatia slobody.

K odvolaniu prokurátora okresnej prokuratúry vo výroku o treste senát odvolacieho súdu uvádza nasledovné:

Trestný zákon účinný od 01.01.2006 (zákon č. 300/2005 Z.z.) pri rozhodovaní o ukladaní trestu výslovne uložil súdom, aby vo vymenovaných konkrétnych prípadoch, resp. pri existencii taxatívne vymenovaných okolností (príťažujúcich, resp. poľahčujúcich) urobil úpravu trestnej sadzby odňatia slobody uvedenej v osobitnej časti Trestného zákona pri konkrétnom trestnom čine. Takáto úprava sa podľa § 38 Tr. zák. môže týkať zvýšenia dolnej hranice trestnej sadzby (§ 38 ods. 4, ods. 5, ods. 6 Tr. zák.) a zníženia hornej hranice trestnej sadzby (§ 38 ods. 3 Tr. zák.). Môže pritom ísť v odôvodnených prípadoch tak, ako je tomu aj v prejednávanom prípade aj o kumuláciu takéhoto zvýšenia a zníženia trestných sadzieb.

Pokiaľ ide o výrok o treste, Trestný zákon vo viacerých ustanoveniach upravuje otázku ukladania trestov, a to jednak pri zásadách ukladania trestov, jednak pri úprave jednotlivých druhov trestov. Základnými ustanoveniami, ktoré musí súd pri ukladaní trestu zohľadniť je účel trestu (§ 34 ods. 1 Tr.zák.) a vymedzenie okolností, na ktoré musí súd prihliadnuť pri určovaní druhu trestu a jeho výmery (§ 34 ods. 4 Tr.zák.). Účelom trestu je zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti (represívny prvok) a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život (prvok individuálnej prevencie) a súčasne iných odradí od páchania trestných činov (prvok generálnej prevencie), pričom trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou (§ 34 ods. 1 Tr.zák.). Pri určení druhu trestu a jeho výmery má súd prihliadnuť na jednej strane na spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce a poľahčujúce okolnosti, na druhej strane na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy, pričom trest by mal postihovať iba páchatel'a tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a blízke osoby (34 ods. 3 a ods. 4 Tr.zák.).

Pri ukladaní trestu je potrebné vychádzať zo závažnosti spáchaného trestného činu, ktorá je určená trestnou sadzbou ustanovenou pri jednotlivých skutkových podstatách trestných činov. Trestný čin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. je úmyselným trestným činom, za ktorý Trestný zákon v osobitnej časti ustanovuje trest odňatia slobody od 7 do 12 rokov. Teda v prípade spáchania uvedeného trestného činu zákonodarca ustanovil s poukazom na § 34 ods. 6 Tr. zák. (za trestný čin, ktorého horná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody ustanovená v osobitnej časti zákona prevyšuje 5 rokov, musí súd vždy uložiť aj trest odňatia slobody), že súd musí povinne ukladať trest odňatia slobody. Prvostupňový súd uložil obžalovanému nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov a 6 mesiacov pod zákonom stanovenú trestnú sadzbu, a preto uložený trest je nezákonný.

Odvolací súd k takto uloženému trestu uvádza, že zo strany prvostupňového súdu napadnutým rozsudkom došlo k porušeniu ustanovenia Trestného zákona, keď pri ukladaní trestu okresný súd použil ustanovenie § 39 ods. 3 písm. d/ Tr. zák, ktoré ustanovenie sa vzťahuje pre použitie mimoriadneho zníženia trestu. Je pritom potrebné uviesť, že súd prvého stupňa pri ukladaní trestu mal pri rozhodovaní o treste upraviť trestnú sadzbu uvedenú v osobitnej časti v § 188 ods. 2 Tr. zák. odňatie slobody na 7 až 12 rokov podľa § 38 ods. 5 Tr. zák. zvýšením dolnej hranice trestnej sadzby o jednu polovicu. Obžalovanému tak mohol ukladať trest v rámci zákonom stanovenej trestnej sadzby od 9 rokov a 6 mesiacov až po 12 rokov. U obžalovaného správne postupoval okresný súd, keď mu priznal dve poľahčujúce okolnosti v zmysle ustanovenia § 36 písm. l/ a písm. n/ Tr. zák. spočívajúce v priznaní sa k spáchaniu trestného činu, jeho ľutovania, ako aj napomáhania pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom. Príťažujúca okolnosť bola zistená podľa § 37 písm. m/ Tr. zák., t.j., že obžalovaný už bol za trestný čin odsúdený. Pri prevahe poľahčujúcich okolností bolo možné ukladať trest odňatia slobody obžalovanému od 9 rokov a 6 mesiacov až do 10 rokov a 4 mesiace.

Pokiaľ okresný súd ukladal obžalovanému trest aj podľa ustanovenia § 39 ods. 3 písm. d/ Tr. por. pochybil, keďže pri prijatí vyhlásenia obžalovaného mal vo výroku uviesť len ustanovenie § 39 ods. 2 písm. d/, ods. 4 Tr. zák. (per analogiam). V tejto súvislosti odvolací súd však uvádza, že súdom prvého stupňa mal byť správne uložený trest vo výmere 6 rokov a 4 mesiace (keďže bolo možné obžalovanému ukladať trest rámci trestnej sadzby 6 rokov 4 mesiace až 10 rokov a 4 mesiace). Krajský súd uvedené pochybenie napravil a uložil obžalovanému v rámci takto stanovenej trestnej sadzby trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov, keďže takto uložený trest odňatia slobody považuje za súladný so zákonom vecne správny a primeraný. Podľa stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR sp.zn. Tpj 55/2016 zo dňa 27.6.2017 (R 44/2017) ak možno páchatel'ovi trestného činu pri uzavretí a schválení dohody o vine a treste mimoriadne znížiť trest podľa § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Tr.zák., teda v situácii vopred dohodnutého trestu, možno (teda nie obligatórne) naposledy označené ustanovenie per analogiam a pri použití argumentu a *minor ad maior* (od menšieho k väčšiemu) použiť

aj v prípade uznania viny podľa § 257 ods. 1 písm. b), písm. c) Tr.por. (po prijatí takeého vyhlásenia súdom), keďže páchatel' (procesne ako obžalovaný) neodvolateľne prijal všetky právne účinky uznania viny dokonca bez toho, aby bolo akýmkoľvek spôsobom predznamenané rozhodnutie súdu o druhu a výške uloženého trestu. Z odôvodnenia tohto stanoviska vyplýva, že dôvodom použitia analógie je podmienenosť mimoriadneho zníženia trestu oboma procesnými úpravami na rovnakom princípe, ktorý umožňuje obžalovanému vzdať sa dokazovania na hlavnom pojednávaní. Kým v prípade dohody o vine a treste môže takto obvinený získať mimoriadne znížený trest už na základe samotnej dohody, ktorú v opačnom prípade nemusí uzavrieť (v prípade neschválenia dohody súdom sa obvinený vracia do štandardného režimu dokazovania viny v súdnom konaní), v prípade vyhlásenia o vine a jeho prijatia súdom nastanú účinky v zmysle § 257 ods. 5 a ods. 8 Tr.por. To znamená neodvolateľnosť vyhlásenia, nevykonanie dokazovania v rozsahu uznanej viny a obmedzenie opravného prostriedku v tomto rozsahu na dovolanie pre závažné porušenie práva na obhajobu, čo bude prichádzať do úvahy len výnimočne. Je potom namieste, aby súd po prijatí vyhlásenia obžalovaného o vine (rovnako právne rovnocenného vyhlásenia o nepopretí spáchania činu) mal možnosť (nie povinnosť) pristúpiť na báze analógie k mimoriadnemu zníženiu trestu za rovnakých podmienok, ako pri schválení dohody o vine a treste. Dokonca, keďže ide o uznanie viny bez garancie alebo predpokladu určitého (pre obžalovaného priaznivého) rozhodnutia o treste, možnosť mimoriadne znížiť trest je tu ešte dôvodnejšia. Ide o procesnú logiku vzdania sa práva na súdne konanie, v rámci ktorej je vhodné a vecne správne umožniť mimoriadne zmiernenie trestu.

Odvolací súd poukazujúc na uvedené stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR (R 44/2017) má za to, že v prejednávanej veci boli u obžalovaného splnené všetky dotknuté podmienky na mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody analogickým použitím ustanovenia § 39 ods. 4 Tr.zák., keďže obžalovaný vyhlásil na hlavnom pojednávaní podľa § 257 ods. 1 písm. b) Tr.por. k obžalobe, že je vinný a zároveň prvostupňový súd na hlavnom pojednávaní také vyhlásenie obžalovaného prijal. Predmetný postup pri ukladaní trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej zákonom podľa uvedeného stanoviska nie je obligatórny, ale fakultatívny (obžalovaný nemá právny nárok na taký postup) a súd by mal v tejto súvislosti zohľadniť najmä účel trestu ustanovený Trestným zákonom, a teda či z pohľadu účelu trestu je dôvodné takým spôsobom postupovať.

Odvolací súd v prejednávanej veci konštatuje, že vzhľadom na charakter spáchaného činu, ako aj postoj obžalovaného k trestnej činnosti, ktorý svojim priznaním pomohol objasniť trestnú činnosť a usvedčiť spolupáchateľov, takto uložený trest znížený o tretinu pod dolnú hranicu upravenej trestnej sadzby odňatia slobody pri analogickom použití § 39 ods. 4 Tr. zák., a to vo výmere 7 rokov treba považovať za primeraný už aj s ohľadom na skutočnosť, že v jeho osobe ide o páchatel'a v minulosti 7-krát súdne trestaného, ktorý z ostatného výkonu trestu pre drogovú trestnú činnosť bol prepustený dňa 22.08.2017 a je zrejmé, že tento trest nemal na neho dostatočný výchovný vplyv, keďže krátko po výkone tohto trestu sa dopustil opätovne závažnej trestnej činnosti.

Odvolací súd sa stotožnil s argumentáciou prokurátora okresnej prokuratúry, a preto sám rozhodol rozsudkom spôsobom uvedeným v jeho výrokovej časti.

Keďže obžalovaný bol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin, preto ho odvolací súd podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Rovnako mu uložil aj trest prepadnutia veci, a to 1 ks bundy značky T., čiernej farby so štrikovanými rukávami, keďže táto bola použitá na spáchanie trestného činu podľa § 60 ods. 1 písm. a) Tr. zák., pričom vlastníkom prepadnutej veci sa stáva štát.

Keďže výrok o ochrannom protitoxikomanickom ambulantom liečení odvolaním napadnutý nebol, rovnako ani výrok o náhrade škody, krajský súd rozhodol spôsobom uvedeným vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku sťažnosť nie je prípustná.